

— Любезно момиченце, отговори Юна съ умилителенъ и ласкателенъ тонъ, не са труднѣ ты да вървиши по хлъзгавия този патъ, слугината ще ми донесе каквото ѝ дадешъ и туй като каза направи знакъ на слугината да поеме вазата.

— То е нѣщо, което самъ можъ да предамъ, рече Недя, и ръководима отъ гласа, пристѣпна полека и стигнахъ дѣто сѣдѣше Юна и като колѣннич поднесе ѝ вазата съ цвѣтъта.

Юна я пое и я сложи на близката масса; послѣ много учтиво подгиза Недя и я покани да сѣдне. Свѣтилното момиче са откажъ съ благопристоенъ начинъ.

— Не съмъ извършила напълно още поржъето си, рече тя като изваждаше отъ пояса си Главковото писмо. Въ туй писмо ви обяснява пишущийтъ защо той предпочете послапница недостойна вато мене.

Съ трепетна ръка ное прекрасната гъркыня писмото и Недя като го разумъ вжаджхъ отъ сърце. Тя стоеше предъ гордата и величественна Юна съ кръстосаны рѣцѣ и съ наведени мигачи не по маждо и тя въ подчинеността си горда. Юна даде знакъ на слугинитъ за да избѣжтъ, и пакъ гледаше съ умиление и съ очуданье образа на безоката робыня, послѣ като са оттегли малко отвори писмото и го прочете.

«Пише Главкъ на Юна, което не смѣ да ѝ каже съ уста. Болна ли е Юна? слугинитъ ми казватъ че не е, и туй ма утѣшава. Да не е Главкъ разсърдилъ нѣщо Юна? увы! за таквось нѣщо не можъ да питамъ слугинитъ. Отъ петъ дни мене не ми са позволява да та виждамъ. Въ туй разстояние да ли е освѣтавало слънцето земята? не го знамъ! да ли бѣше ясно небето? за мене не! мое небе, моя земя е Юна. Досаждамъ ли ты? Сгрѣшихъ ли дѣто послѣдхъ да искажъ въ тѣзи редове онуй което устата ми не посмѣхъ да произнесжтъ?»

«Увы далечъ отъ тебе по сплно осѣщамъ вълшебството на силата ти върху мене, и отстраняването като ма мжчи въ сѣщото време ма и насърча. Ты не искажъ да ма видишъ и даде съвременно, отпусетъ на свичката чета ласкатели които та обикаляше. Моженъ ли да ма туришъ и мене въ тѣхния редъ? О, туй е невъзможно! познавашъ добръ че азъ не принадлежъ на тѣхния редъ, че не съмъ създаденъ отъ тѣхния квасъ; но сѣществото на моята природа, ако и неважна, проникна са отъ благоуханието на животворящия твой лухъ.

«Да ли е поискалъ нѣкой да ма наклевети предъ Юна? О, не